

L'ENTREVISTA

Sanjosex. MÚSIC

«Per a mi és molt important l'ofici»

El músic bisbalenc Carles Sanjosé, Sanjosex en el terreny artístic, ha aconseguit amb només dos discos crear-se una fama justificada com a músic seriós i competent. Ha obert portes inèdites cantant en català, des de la més estricta independència. El seu ofici? Arquitecte

XAVIER CASTILLÓN
● Músic i arquitecte, no necessàriament en aquest ordre. Bisbalenc. Carles Sanjosé Bosch és una de les veus més personals de la música catalana i en català d'ara mateix. I forma part de la petita gran família Bankrobber, el segell discogràfic revelació de les últimes temporades, per haver presentat al món valors musicals tan brillants com inclassificables: Mazoni, El Chico con la Espina en el Costado, Guillamino i, evidentment, Sanjosex.

–La música és encara un hobby que li absorbeix molt de temps?

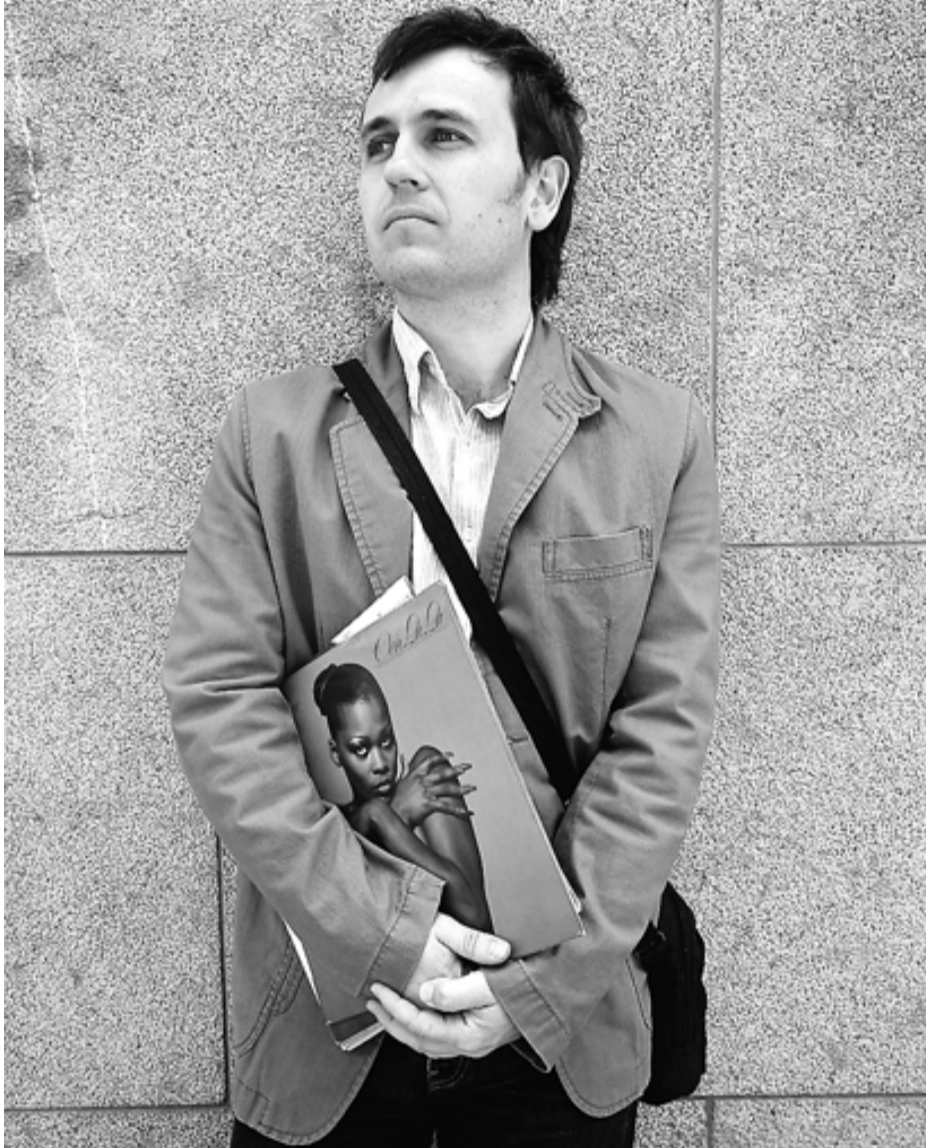
–«Sí, sí, m'absorbeix força temps, però també depèn de molts factors. Generalment, la proporció és un trenta per cent de música i un setanta per cent de la meva altra activitat, l'arquitectura. És molt relatiu: quan estàs fent un disc, li dediques molt més temps i, en canvi, en una època normal, potser assages un cop a la setmana. En tot cas, ara ja no veig la música com un hobby sinó com una segona ocupació.»

–De fet, la majoria de músics joves que volten per les comarques gironines...

–«Estan igual que jo, en general, no?»

–O molt pitjor. Hi ha pocs professionals, en el sentit que la música sigui realment la seva professió, amb els drets i deures corresponents.

–«És que la situació laboral dels músics no s'ha abordat gens des del punt de vista legal, i el que realment s'hi vol dedicar professionalment ho té molt difícil per aconseguir una certa estabilitat. Això explica totes les queixes que hi ha actualment i que el 21 de juny, el Dia de la Música, molts músics hagin decidit no tocar per manifestar la seva protesta. Malauradament, en aquest país la música agrada molt però, en canvi, és considerada una cosa de segon ordre. En aquest context, o estàs ficat d'una manera molt clara en la in-

Carles Sanjosé, amb uns discos de vinil que ell no ha triat. / JORDI SOLER

dústria –i encara, perquè jo conec gent que treballa a *Operación Triunfo* i també té problemes– o molt sovint el músic necessita buscar una altra ocupació, que pot estar relacionada amb la música, com fer classes o estar al càrrec d'uns locals d'assaig, però que no és ben bé tocar. Almenys és el que passa en el món de la música moderna. En l'àmbit de la música clàssica no puc dir-ho perquè, sincerament, no el conec.»

–En què nota aquesta manca de consideració social respecte al músic?

–«Podríem començar per la idea que té la gent sobre la fressa que fem. Aquí hi ha un problema d'horaris: hauríem de canviar els horaris de les actuacions i començar a tocar a les 8 del vespre o abans, quan surt la gent de

treballar. Per què no? I no passaria res. El gran problema és que, actualment, la majoria dels edificis no estan ben aïllats i si vols tocar en un local a les dotze de la nit, això és incompatible amb una bona convivència veïnal. I quan veí truca al polític o a la policia per queixar-se, la seva queixa és més important que l'activitat del local i la feina del músic. Altres països europeus estan molt més preparats en aquest sentit, per una qüestió purament cultural: a Anglaterra, per exemple, la música impregna tota la societat. En canvi aquí... per alguna cosa parlem de postres de músic, perquè són barats, no? A tot arreu, les professions artístiques són complexes, però aquí ara hi veig un autèntic malestar, encara que jo m'ho miri una mica des de fora

perquè tinc una situació laboral diferent i, com a músic, he assolit un cert èxit. Però continuo reivindicant locals petits on poder tocar en condicions, perquè crec que són molt importants per a la salut musical d'un país o d'una ciutat.»

–Tornem als horaris: per què cal tocar a les 12 de la nit?

–«És que no cal en absolut. L'ideal potser seria poder anar a veure una actuació a les 8 del vespre, quan surts de la feina, mentre pren una canya en un pub. I a més crec que s'hauria de pagar sempre una entrada, encara que fossin un o dos euros, perquè les coses s'han de pagar, ni que sigui un mínim, perquè si és gratis, la gent xerra a la barra i al final hi ha un merder que no se sent res. Canviant aquestes petites coses, és molt probable

que el malestar dels músics desaparegui.»

–Què li sembla l'argument dels defensors de les descàrregues gratuïtes que diuen que els músics s'han de guanyar la vida amb el directe?

–«No hi estic d'acord. Sí que crec que la música hauria de ser bàsicament en directe i que és necessa-

ra que sigui un preu mínim. No vivim en un país comunista, sinó en una democràcia capitalista. I ningú no pot dir que les descàrregues il·legals no tenen cap repercussió, perquè la prova és que el món discogràfic ha patit una davallada espectacular. Nosaltres, per exemple, hem venut força discos de

“

DESCÀRREGUES IL·LEGALS

Has de ser conscient que, en el fons, estàs robant, que estàs menystenint la feina que ha fet algú

MÚSICA I HORARIS

Hauríem de canviar els horaris de les actuacions i començar a tocar a les 8 del vespre o abans, quan surt la gent de treballar

”

ri que els músics puguin tocar més en un circuit més a petita escala, però que permeti organitzar molts més concerts. Però això no justifica que una persona es baixi mil cançons a l'any d'internet, en primer lloc perquè no tindrà ni temps per escoltar-les. A mi m'influencien un parell de discos a l'any que escolto no sé quants cops; la resta, els escolto una vegada i els arracono. Per tant, per què t'has de baixar tanta música? I també has de ser conscient que, en el fons, estàs robant, que estàs menystenint la feina que ha fet algú. Jo entenc que la manera en què la SGAE ha abordat la situació és basta i poc acurada, amb uns impostos molt impopulars, però també és cert que aquest país té una manera de funcionar molt estranya: ningú no vol pagar res, i les coses s'han de pagar. Si jo faig unes obres a casa, les pago, i el mateix hauria de passar en un concert, enca-

Temps i rellotge, però continua sent una quantitat ridícula respecte al que venien Els Pets ara fa uns anys. I no crec que tingui res a veure amb els preus: estem venent el primer disc, *Viva!*, per cinc euros, i el segon per deu euros. Són preus molt i molt baixos, i si no estàs disposat a pagar ni això, realment no hi ha res a fer. Suposo que el sector discogràfic està canviant, com ho està fent tota la societat per la influència d'internet, i estic convençut que una manera de compensar aquesta davallada és que el públic s'acostumi més a anar a concerts, a pagar un o dos euros per veure un grup que toca en un pub.»

–Quins són els dos discos que l'han marcat més últimament?

–«El de Joan As Police Woman, una component d'Antony & The Johnsons amb una veu i unes cançons excel·lents. I em van regalar l'últim disc d'Ali Farka Touré, un treball ex-

L'ENTREVISTA

Sanjosex. MÚSIC

BANKROBBER

“*És una discogràfica que s'ha adaptat als temps que corren, amb una mentalitat artística*”

CANTAUTOR

Estic d'acord amb la definició de manual, però no amb les connotacions que ha tingut aquí

MÚSICA COMERCIAL

No té res a veure amb els barems que volen imposar unes persones que no tenen ni idea de música”

cel·lent que m'ha motivat a buscar altres discos seus anteriors. A més, hi afegiré un tercer disc que m'ha agradat molt, i no perquè l'hagi publicat Bankrobber, que consti: l'últim de Le Petit Ramon. És un disc gairebé conceptual i molt interessant.»

-Bankrobber és realment una petita família en total harmonia?

«Si més no, és una discogràfica que s'ha adaptat molt bé als temps que corren, sobretot perquè la seva mentalitat és fonamentalment artística, sense pensar excessivament en els beneficis. Per exemple, crec que els quatre socis de Bankrobber han fet una bona aportació al disc de Le Petit Ramon, aconsellant-li quines cançons hi havien d'anar per aconseguir un disc rodó. Ells volen treure diamants, no patates, només els interessa publicar coses que els agradin molt. Si una multinacional és com un gran negoci de joies d'àmbit mundial, Bankrobber és més aviat com un petit joier que té la seva botigueta i treballa amb poques joies però amb molta cura. Potser en el futur es convertirà en una petita cadena, però de moment encara ha de demostrar que pot fer-ho.»

-Sanjosex podria haver crescut en una altra discogràfica?

«Impossible: no hauria

Carles Sanjosé té la seva casa virtual a www.sanjosex.com. / JORDI SOLER

pogut ni entrar en aquest món, per la meua manera de pensar la música i per les condicions que jo poso per poder combinar la música amb l'arquitectura i que altres discogràfiques no haurien acceptat de cap manera. En canvi, a Bankrobber, si els agrada el que fas, aposten per tu i són atrevits. Abans de publicar

el meu primer disc, jo em vaig presentar al concurs Sona 9 i no els va interessar gens, i en canvi després el disc va funcionar força bé. També les ràdios consideren que perquè una cançó sigui comercial ha de tenir unes determinades coses, però finalment pot ser comercial la cançó del Chikilicuatre o un clàssic

de James Brown. Comercial és simplement aquella cançó que agrada a molta gent, però això no té res a veure amb els barems que volen imposar unes persones que no en tenen ni idea, de música. *Temps o relloste*, per exemple, és una cançó que agrada a molta gent i en canvi ha tingut problemes per sonar

L'ÀVIA CONXITA

Musicalment, Carles Sanjosé és fill de Bob Dylan, de Paco de Lucía i... del seu propi pare, que va ser músic de grups bisbalencs com ara Blue Star i El Faristol. En tot cas, en Carles reconeix també una curiosa influència artística: la seva àvia Conxita, la mare del seu pare. «Ella no ha fet música, ha treballat tota la vida cosint a Can Callol i fent de mestressa de casa, però també és una dona que coneix molt bé la tradició catalana i empordanesa i sap de memòria molts poemes i cançons tradicionals. Té una manera molt artística d'afrontar les coses.» I sempre tornem a Dylan: «Ja m'he tret les manies de sobre i crec que ha arribat el moment de dedicar-li una cançó.»

polítiques. A més, jo vinc d'un món més musical, no sóc gaire lletraferit. Treballo força les lletres perquè, ja que cantes [riu]... com a mínim, canta alguna cosa que sigui interessant per a tu i per als altres.»

-No creu en la funció social del músic?

«En realitat cada vegada tinc menys manies i accepto el fet que, quan estàs cantant, has de dir coses. Ara, per exemple, estic fent una cançó en què dic que això abans era un país i ara sembla més aviat un piló de gent fent cua. És una imatge negativa que em va molt bé per a la cançó, però també és una cosa que penso. No pots evitar entrar en temes socials que impliquen altra gent, perquè tu també formes part de tot això. Però també és absurd pensar que la música és només això. La música és un art híbrid, com l'arquitectura: tots dos són barrejos de moltes coses i, a més, estan molt lligats a la societat en què neixen.»

-Té sentit d'eternitat?

«No hi penso gaire, segurament perquè no tinc edat per fer-ho. A mi ara m'importa sobretot viure bé i fer les coses ben fetes i com jo les sento. Per a mi és molt important l'ofici, el treball concebut a llarg termini i que parteix també d'una certa tradició. Treballar és l'única opció que hi ha.»

jornada inversió i mercats

Dijous 12 de juny a les 18 h, a l'hotel Melià de Girona (C. Barcelona, 112)

- | Estratègies d'inversió en situacions d'estancament
- | Present i futur de l'actual situació econòmica i financera
- | Avantatges d'inversió en fons vs. altres instruments financers
- | Matèries primeres: Inversió alternativa i complementària?

ct* banca personal
caixaterrassa

Places limitades

Es prega confirmació d'assistència:
T: 900 33 11 11 (laborables de 8 a 20 h)
bancapersonal@caixaterrassa.es

Amb la col·laboració de:

all funds
BANK

FORTIS
Fortis Investments

JPMorgan
Asset Management

Morgan Stanley

PUBLICITAT

PUBLICITAT CREATIVE